

เกี่ยวก้อย

บทที่ 18

อาจารย์พรณี ฝากให้ทำงานธุรการที่สำนักงานแห่งหนึ่ง ทำให้ฉันออกจะยุ่ง เพราะพอกลับถึงบ้านก็ต้องทำงานบ้านด้วย กลดมีงานขึ้นล่องต่างจังหวัด และยังมีกำแพงมหึมา กางกั้นระหว่างเราอยู่เช่นเคย

เขาบอกฉันทางโทรศัพท์ว่า

“พี่กำลังซ่อมบ้านริมน้ำหลังนั้น นิสายให้เช่าถูกๆ และมดแดงก็ไม่ว่าอะไร อีกหน่อยต๋อยตั้งก็ได้มีที่นั่งเล่นนอนเล่นเวลาว่างๆ”

มดแดงต้องทำงานใช้หนี้และอาจจะกำลังสร้างหนี้สินใหม่จากการขยันเดินเข้าบ่อนการพนัน จึงห่างหายไป ฉันหวังว่าเธอจะไม่กลับมาพาลเกเรกับกลดซึ่งเป็นเพื่อนที่ดีของพี่สาวเธอ

ฉันได้คุยกับบุงก็่น้อยมาก บุงก็ คงกำลังมีความสุขกับเพื่อนๆ และคนรัก เมื่อฉันไม่นิยมชมชอบคนเหล่านั้น เราจึงแทบไม่มีเรื่องพูดคุยกัน ห่างกันไปพักหนึ่ง พอมีโอกาสพูดคุยก็นั่งคุยเธอเปลี่ยนไปอย่างมากมาย ครั้งหนึ่งเธอตอบโต้เสียงแข็งๆ เหมือนขุ่นใจ

“ถมทองเพิ่งบอกฉันเรื่องหนึ่ง ฉันไม่เคยนึกมาก่อนเลย ฉันผิดหวังมากนะต๋อยตั้ง.....”

“เรื่องอะไรหรือ”

เธอเงิบ แล้วก็ตัดบทราวๆ

“ฉันไม่พูดถึงดีกว่า”

ถมทองใส่ความอะไรฉันอีกแล้วกระมัง แล้วเธอก็เชื่อเพื่อนคนนี้ตามเคย ฉันน้อยใจก็เลยไม่โทรไปอีก รอให้เธอร้อแต่ว่าเธอก็เงิบ

เราไม่ได้ติดต่อกันนาน แล้ววันหนึ่ง คุณแม่ของบุงก็โทรศัพท์มาหา

“ต๋อยตั้ง บุงก็อยู่กับลูกหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ ต๋อยตั้งไม่ได้พบบุงก็่นานแล้วค่ะ คุณแม่”

“เฮ้ ยังไง ก็บุงก็บอกว่าไปกับหนูนี่นา”

ฉันแปลกใจ บุงก็ไม่เคยโกหกพ่อแม่แล้วทำไมจะบอกคุณแม่ว่าอยู่กับฉัน

“เอ่อ... บุงก็บอกว่าบางทีจะมาค่ะ”

“อ้อ ถ้างั้นก็แล้วไป.....” คุณแม่วางใจฉันและวางใจลูกๆ เสมอ “เอ แล้วต๋อยตั้งรู้ไหมว่าบุงก็มีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

“ปัญหาอะไรคะ”

น้ำเสียงของคุณแม่วิตกกังวล

“หนูนี่บุงก็เป็นอะไรก็ไม่รู้จะ หลบหน้าหลบตาไม่ช่างพูดช่างคุยเหมือนเดิม ถ้ามก็บอกว่ายุ่งเรื่องเรียนแต่ว่ามันเปิดเทอมแล้วนี่นา พอซักรุ่นก็คิดถึงหงุดหงิดอารมณ์เสีย เก็บตัวอยู่ในห้อง แม่เป็นห่วงเขามาก”

ฉันคาดเดาว่าเธอทะเลาะกับเพื่อน หรือไม่ก็จับได้ว่า พี่กรคนดีมีคนรักอยู่แล้ว หรือบางทีถมทองอาจจะพยายามตีท้ายครัวเพื่อนเป็นครั้งที่สอง แต่ทำไมคนอย่างบุงก็่นจะหงุดหงิดอารมณ์เสียกับพ่อแม่... ฟังดูแปลกจังเลย

ฉันโทรศัพท์หาเธอ เธอไม่รับสาย แต่ว่าพอดกเย็น เธอก็โทรศัพท์กลับมา

“บุงก็ เธออยู่ที่ไหน”

“ฉันอยู่ที่บ้าน” น้ำเสียงเธอห้วน ไม่แจ่มใสรื่นเริงเหมือนเคย

“แม่เธอโทรมาหาฉัน”

“ฉันรู้แล้ว”

“บุงก็ เธอมีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

เธอนิ่ง แล้วก็ร้องไห้

จะค่าแล้ว แต่ว่าฉันก็ตรงไปบ้านเธอทันที บุงก็คงอกหักแน่แล้วแต่ว่านายกรรูล้ำเธอหรือเปล่า ฉันกระวนกระวายวิตกกังวล บุงก็ทีบริษัทช่วยใส่ถูกทำให้ขุนราศีไปแล้วหรือยัง

เธอเจ็บปวดหรือเปล่า

คุณพ่อคุณแม่ตั้งใจที่เห็นฉัน ทักทายเหมือนฉันเป็นสมาชิกของครอบครัวอีกคนหนึ่ง ครั้นถามถึงบุงก็่นท่านก็ส่ายหน้าอย่างตั้งใจ

“บุงก็อยู่ในห้อง ถ้าเคียวเชิญจะให้ลงมาก็จะหงุดหงิด ไม่รู้ว่าเขาเป็นอะไรไป”

ฉันต้องเคาะประตูห้องอยู่นาน กว่าเธอจะมาเปิดในสภาพเหมือนเพิ่งลุกขึ้นจากเตียง ไม่ได้พบหน้ากันเป็นเดือน แต่บุงก็ก็ไม่น่าจะเปลี่ยน

ไปถึงขนาดนี้ เธอซุบซิด สีหน้าหม่นหมอง ไม่ใช่บุงก็คนเดิมที่สวย สะอาดสดใสซึ่งเคยแยมยืม ถามฉันว่า “..เธอเคยเห็นฉันไม่มีความสุข หรือเปล่า..”

“บุงก็ เธอไม่สบายหรือ”

เธอหันหน้าหนีเดินเลี้ยว “ฉันสบายดี”

แต่ว่าเธอเพิ่งร้องไห้ทางโทรศัพท์หยกๆ และตอนนี้เธอก็ยังดู เหมือนไม่สบายกายใจอยู่นั่นเอง

“มีใครทำอะไรเธอหรือเปล่า เธอออกหักใช่ไหม”

“เปล่า ไม่มีใครทำอะไรฉันหรอก เธอไปเสียเถอะ ต้อยดิ่ง”

ฉันงง ครั้นจ้องมอง เธอก็ไม่พอใจ

“ฉันบอกแล้วว่าสบายดี” เธอหันไปเปิดประตูห้องเป็นที่โล่ “เอาละ จ้องให้พอใจแล้วก็ไปซะ”

แต่ว่าฉันยังไม่อยากไปไหน “ถ้า... ถ้าฉันไปตอนนี้ พ่อแม่เธอ ต้องสงสัยแล้วขึ้นมาสักถามแน่ๆ เธออยากให้เป็นอย่างนั้นหรือ”

คำพูดนั้นทำให้เธอชะงัก ปิดประตูห้องตามเดิมแล้วเดินหนี

ฉันไม่เข้าใจเลยว่าเธอเป็นอะไรไป ห้องรกแสดงถึงความไม่ใส่ใจ ของเจ้าของ ฉันไม่รู้จะพูดอะไรดีก็เลยจัดทำที่นอนให้ บุงก็มองเหมือน ไม่ไว้ใจแต่ก็นิ่งเงียบ

ฉันถามเธอว่า “เธอ...เอ่อ... ยังคบกับพี่กรอยู่หรือเปล่า”

เสียงเธอกระต้างทันควัน “เธอรู้คำตอบดีอยู่แล้วไม่ใช่หรือ”

“ฉันจะรู้ได้ยังไง”

“ต้อยดิ่ง เธอไม่ต้องเสแสร้งอีกแล้ว!”

ฉันตะลึงมองความเปลี่ยนแปลงของเธอ บุงก็หน้าแดงน้ำเสียง สะท้านตัดพ้อต่อว่า “เธอจะเอาอะไรอีก เธอได้เงินจากพ่อแม่ฉันไปแล้ว ไม่ใช่หรือ มันยังไม่พออีกหรือ”

“อะไรนะ...? เงินอะไร?”

“เธอรู้อยู่แก่ใจนี่ว่าเงินอะไร”

ก็แล้วมันเงินอะไรกันเล่า ค่ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลหรือ หรือว่าคุณพ่อคุณแม่ได้จ่ายเงินให้อาจารย์พรณีเพื่อดูแลฉันด้วย เป็นไปไม่ได้แน่ๆ หรือว่ามดแดงมาขู่ว่าจะเรียกอะไร? หรือว่ากลด? ไม่ใช่แน่ๆ

“ฉันไม่รู้หรอกว่าเธอหมายถึงอะไร”

“อย่าทำเป็นไม่รู้เรื่องเลย”

ฉันหมดความอดทนถามเสียงเข้ม “บุงก็ บอกมาตรงๆ ซิวเธอ กำลังพูดเรื่องอะไร”

เธอผุดลุกขึ้นยืน “เธอนึกว่าฉันยังโง่อยู่หรือ ตอนนี้ฉันหายโง่ แล้ว รู้แล้วว่าเธอเป็นคนยังไง...” เสียงเธอสั้นอย่างสะเทือนใจเต็มที่

“ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมฉันถึงเชื่อเธอทุกอย่าง รักเป็นห่วงเหมือน เป็นพี่เป็นน้องของฉันเองทั้งๆ ที่เธอก็แสดงตัวตนของเธอมาแต่ต้น ...

เธอไม่รักดี... ไม่มีหวั่นอนปลายเท้า คบเป็นเพื่อนกับพวก นักเลงแล้วยังเสพยา..... ถมทองเตือนฉันแล้ว....ว่าคนอย่างเธอเข้ามายุ่งเกี่ยวกับพวกเราคงไม่ต้องการอะไรนอกจากเงินอย่างเดียวเท่านั้น”

เสียงเธอเข้ม สีหน้ากระด้าง แต่ว่าน้ำตาไหลเป็นทาง นี่มัน เรื่องอะไรกัน บุงก็ไปได้ยินได้ฟังอะไรมา ผู้หญิงคนนี้ เหมือนไม่ใช่บุงก็

“ถมทองพูดถูกทุกอย่างใช่ไหม เธอเชื่อถมทองแต่ทำไมเชื่อฉัน”

“ทำไมฉันต้องเชื่อคนที่ทำให้ฉันจมน้ำแทบตายด้วย”

คำพูดนั้นทำให้ฉันชะงักวาบ ฉันเคยนึกภาวนาขออย่าให้เธอจำ เหตุการณ์ครั้งนั้น เมื่อฉันดึงเธอไว้ ไม่ให้ไหลตามกระแสน้ำเชี่ยวกราก และแรงดูดของใบพัดของเรือใหญ่ที่กำลังเร่งเครื่องอย่างเต็มที่ เธอ ทูรนทुरายดินรันทรมานจนหมดสติไปต่อหน้าต่อตา และภาพนั้นก็ หลอกหลอนฉันอยู่เป็นนาน

เสียงเธอกระด้าง เคื่องแค้นเจ็บปวด

“เธอกลายเป็นฮีโร่ของพวกเรา... ทุกคนโง่หมด ไม่มีใครว่าเด็กผู้หญิง ทำทางซื่อๆ หน้าตาใสๆ จะมีจิตใจสกปรก... แล้วพ่อฉันให้เงินเธอเท่าไร แสนนิ่งหรือว่ามากกว่า... แต่ว่ามันก็ยังไม่พอใช่ไหม”

สุดท้ายทนกับคำกล่าวหา ถ้าเป็นถมทองหรือใครก็ตามมายืนต่อว่า แม่รุนแรงกว่านี้ฉันก็คงไม่สะทกสะท้าน แต่ว่าเป็นบุงก็ ที่ฉันรัก

“พอซิ! มันพอแล้วละ!”

พอกันที ขาดก็ขาดกัน ก็เธอต้องการอย่างนั้นเองไม่ใช่หรือ

ฉันผละออกจากห้องด้วยความรู้สึกโกรธเคืองระคนหดหู่เสียใจ
เธอปิดประตูตามหลัง ส่งเสียงร้องไห้แว่วๆ

พบกฤดาการยืนดักอยู่ที่บันได สีหน้าเขาขริม

“ทะเลาะกันหรือ”

“คะ”

“เรื่องอะไร”

นั่นซี ทะเลาะกันเรื่องอะไร “ต้อยตึงก็ไม่รู้คะ”

“พี่เพิ่งเข้าทำงานก็เลยห่างbungก็ รู้สึกที่เขาก็แปลกๆ ไป

ถามอะไรก็หงุดหงิด พี่ตั้งใจจะถามต้อยตึงว่ามีเรื่องอะไร”

“ทำไมไม่ถามถมทองล่ะคะ”

“ถามแล้ว” เสียงตอบขริมจัด สายตาเคร่งขริมมองฉันอย่าง
พินิจพิจารณา

“แล้วถมทองว่ายังไงบ้างคะ”

“เขาบอกว่าให้มาถามต้อยตึง”

โอ๊ย แล้วฉันจะรู้ไหม ว่ามันเรื่องอะไร

สีหน้าท่าทางของกฤดาการในวันนี้ก็ผิดแปลก ไม่ใช่คนที่บอกว่า
เชื่อใจในตัวฉันเต็มเปี่ยม วันนี้สายตาของเขาเหมือนค้นหา ทั้งระแวง
แคลงใจ ทำให้ฉันยิ่งเจ็บปวดขุ่นเคือง

“ดีละ ถ้ามีอะไรไม่ดีก็โทษต้อยตึงได้เลย”

ฉันขยับจะเดินหนี แต่มือที่แข็งแรงดึงกลับทันควัน

“อย่าพูดอย่างนี้ซี” ต่างฝ่ายต่างจ้องมองกัน ฉันอยากจะพูด...
แต่ว่า ใครจะเชื่อฉัน ถ้ามีทางเลือก เขาย่อมเลือกคนอื่น ที่ไม่ใช่คน
ไม่มีพ่อไม่มีแม่ไม่มีหัวนอนปลายเท้า

พอเขาปล่อยมือ ฉันก็ผละจากทั้งๆ ที่รู้สึกใจหาย บอกตัวเอง
อย่างเจ็บปวดว่า ขาดก็ขาดกัน ฉันคงไม่กลับมาที่นี่อีกแล้ว

กลดโทรศัพท์มา แม้มีเรื่องทุกข์ใจอยากจะเล่าฉันก็พูดกับเขา
ไม่ได้ กำแพงใจกางกั้นอยู่ในระหว่างเรากันหนอ ฉันโหยหาครอบครัว
ทั้งโหยหาคนเป็นพี่ชายที่เคยเป็นเงาอุ่นครอบงำอยู่ในส่วนลึกของหัวใจและ
ความรู้สึกนึกคิด แต่ฉันก็ปฏิเสธที่จะเข้าหากลดทั้งๆ ที่เขาพร้อมแล้ว
ที่จะยอมรับน้องสาวคนนี้

ฉันทำใจไม่ได้ จิตใจฉันช่างคับแคบจริงๆ

ที่กับมดแดง เพื่อนที่นำโทษมาถึงตัว ฉันกลับอภัยให้เธอง่ายๆ
เธอโทรศัพท์มาหา บอกว่าพี่นินาสาคิดถึงและเป็นห่วงอยากพบ เท่านั้น
ฉันก็ไปที่บ้านของพวกเธอทันที

ท่าที่มดแดงดีอกดีใจทำให้ฉันใจอ่อน ส่วนพี่นินาสาระตือรือร้น
หาขนมมเนยมาให้แล้วยังทำอาหารเลี้ยงอย่างเคย “ดีจริงที่ต้อยตึง
สดใสแข็งแรง นี่ป้าหลวยบอกว่าต้อยตึงได้งานใหม่แล้วไซ้ใหม่...
ดีมากเลย..... ต้อยตึงกลายเป็นสาวออฟฟิศไม่ใช่เด็กกะโปโลแล้ว”

“เป็นเพราะคุณพ่อคุณแม่ของbungก็ช่วยเหลือคะ” ฉันพูดเต็มปาก
เต็มคำเล่าให้เธอฟังถึงอาจารย์พรรณิและงานใหม่ที่เธอฝากให้ทำ

“แล้วbungก็สบายดีหรือ”

ฉันอึ้งไปวูบหนึ่ง “ดีคะ แต่ว่าเราไม่ค่อยได้พบกันเพราะว่า
ต่างคนต่างก็ยุ่ง”

“ต้อยตึงโชคดีที่มีเพื่อนอย่างbungก็ ดีกว่าเพื่อนอย่างมดแดง
เยอะเลย” น้ำเสียงพินิจสาดตื้อตื้อว่า “นี่ดูซิ ตอนนี้อยู่ไปกันใหญ่แล้ว
เดือนยังงี้ก็ไม่เชื่อ”

ฉันพอจะเดาออกว่าพินินาสาหมายถึงอะไร

มดแดงไม่ขัดคำได้แต่ยิ้มแปลกๆ เหมือนเยาะ “ต้อยตึงคำก็
เห็นbungก็ดีกว่าหนูตั้งแต่ต้นแล้ว พอมีนึ่งผู้ดีคนนั้นคำก็เมินหนูเลย”

“ก็ทำไมเธอไม่เอาอย่างbungก็บ้าง ไม่ต้องรวยเหมือนเขาแต่ว่ารักดี
อย่างเขาสักนิดก็ยังดี”

“พี่พูดเป็นครั้งที่ร้อยแล้วนะ” คนเป็นน้องสาวต่อว่า แต่กลับ
ยิ้มแปลกๆ ไม่ได้ฉุนเฉียวขุ่นเคือง ทำให้ฉันแปลกใจ

“ก็มันจริงนี่นา พี่อยากเห็นเธอดีน่ารักเหมือนbungก็”

ฉันเห็นมดแดงเบือนหน้าไปแอบยิ้ม

มดแดงบังเอิญลุกไปห้องน้ำเมื่อพินินาสักถามถึงกลด ฉันตอบว่า
เราไม่ค่อยได้คุยกัน แต่ติดต่อทางโทรศัพท์ ขานรับให้รู้ว่าต่างก็ยังมีชีวิต
อยู่เท่านั้นเอง

“ทำไมล่ะ” พินินาไม่เข้าใจ “กลดรักเป็นห่วงต้อยตึงมากนะ

อ้อ แล้วเธอมารู้ว่าเป็นพี่น้องกันได้ยังไง”

ฉันควรจะเล่าเรื่องน่าอดสู่นั้นไหม แค่คิดฉันก็ละอายจนอยากจะแทรกหนีลงในดินฝังตัวเองเสียให้หมดเรื่องหมดราว กลดเองก็คงรู้สึกแบบเดียวกัน ไม่อย่างนั้นคงไม่พยายามจะตัดฉันด้วยการพาผู้หญิงมาหลอกว่าเป็นคู่รักแล้วบอกให้ลืมเขาเสีย

เสียงโทรศัพท์ดังเรียก ฉันอยู่ใกล้ก็เลยรับสาย
“สวัสดีครับ ขอพูดกับมดแดงครับ” เสียงนั้นออกจะคุ้นหู
“รอสักครู่ นะคะ”

พอหันมาบอกพีนิสา เธอก็เดินมาดึงหูโทรศัพท์ไป ชักถามอย่างพี่สาวที่รักเป็นห่วงน้องสาวคนเดียวที่กำลังเดินอยู่ในหนทางอันตราย
“สวัสดีค่ะ ต้องการพูดกับใครคะ... อ้อ แล้วนั่นใครพูด หรืออ้อ คุณกรนั่นเอง... ขอโทษนะคะ แต่ว่าคุณมีธุระอะไรกับน้องสาวของฉันไม่ทราบคะ...”

มดแดงออกมาพอดี ท่าที่เธอร้อนใจรีบปราดเข้าแย่งหูโทรศัพท์
“แหม รู้จักเคารพสิทธิส่วนบุคคลกันบ้างได้ไหม” เธอเหลือบมองฉันอย่างเป็นกังวล พลังต่อว่าบุดบึ้ง ทำให้พีนิสาหน้าเสียวถอยห่าง

มดแดงหันหน้าหนีไปกรอกเสียงกระซิบดู ฉันได้ยินแว่วๆ ว่า
“แล้วคุณโทรมาเบอร์นี้ทำไม”

เราพากันถอยห่าง พีนิสาพูดอ่อยๆ “นายกรอีกแล้ว”
“ใครนะคะ”

“เพื่อนใหม่ของมดแดง หมู่นี้เห็นโทรมาบ่อยๆ แต่ว่าคงไม่ใช่เรื่องดีหรอก ได้ยินแอ่ยชื่อเจ้าป้อมแว่วๆ เจ้าป้อมคงเป็นคนพามา”

“พีนิสาบอกว่า เขาชื่อ... กร... หรือคะ”

“ใช่ เห็นว่าเป็นคนมีการศึกษาและเป็นลูกผู้ดีมีเงินซะด้วย แต่พี่ว่าคงไม่จริงหรอก คนดี ๆ คงไม่มาคบหากับเจ้าป้อมเจ้ามดแดง”

ฉันระแวงวูบ น้ำเสียงที่คุ้นหูของฝ่ายชาย... ท่าที่มีพิรุณของมดแดง และชื่อที่สอดคล้องต้องกันทำให้ฉันคิดมาก

มดแดงวางโทรศัพท์อย่างรวดเร็ว พอกลับมารวมกลุ่ม เธอก็กลบเกลื่อนท่าที ทำเป็นไม่มีใตผิตปรกติ พีนิสาถามว่า

“นายคนนี้จะเอาอะไร ทำไมถึงโทรมาบ่อยๆ”

“แหม ก็เรื่องงานนะพี่”

“ฉันไม่เห็นเธอทำงานทำการอะไร เอาแต่เข้าบ่อนกับอับยา...”

“เอาอีกแล้ว หนูก็คิดจะทำงานทำการเหมือนกันนะ ใครบ้างไม่อยากรดี”

“ขอให้จริงเถอะ ฉันจะได้ตายตาหลับ”

พีนิสาไม่หาเรื่องหาราวอีก สักครู่ก็ลุกจากไป พออยู่ตามลำพังฉันก็ถามมดแดง

“เธอรู้จักกับผู้ชายคนนี้ไต่ยังไง รู้จักกันนานเท่าไรแล้ว”

“อะไรอีกล่ะ นี่เธอจะมาวุ่นวายกับเรื่องส่วนตัวของฉันทำไมสิ ต่อยตั้ง”

“เธอกับนายคนนี้มีธุระกิจอะไรกัน”

เธอคั้นหัวเราะ “แหม เธอเกิดจะสนใจฉันขึ้นมาแล้วหรือ เป็นห่วงฉันหรือยังไง หรือว่าเป็นห่วงใครกันแน่”

“เธอก็รู้ว่าฉันรักเป็นห่วงคนที่เป็เพื่อนของฉันทุกคน”

“งั้นฉันไม่ใช่เพื่อนของเธอซินะ ก็เธอคิดจะเลิกคบกับฉันแล้วไม่ใช่หรือ”

ฉันบีบแขนเธอ จ้องมองอย่างคาดคั้น

“บอกมาซิว่าเธอทำอะไรกับบุงกี”

เธอสะบัดอย่างโกรธ “เพื่อนเธอไม่รักดีเอง ทำไมจะมาโทษฉัน”

“ไม่รักดี... ทำไมเธอพูดอย่างนั้น !”

เธอยกไหล่ พุดกลบเกลื่อน “ฉันก็พูดไปอย่างนั้นเอง ทำไมเตี้ยวนี่คำพูดของฉันมีความหมายขึ้นมาแล้วหรือ”

ฉันเป็นกังวลอยู่นานแล้วว่า มดแดงจะทำให้บุงกีเดือดร้อน จึงจ้องมองเธออย่างดูคั้น

“อย่ายุ่งกับบุงกีนะ มดแดง ถ้าเธอทำอะไรบุงกีเพราะฉันเป็นสาเหตุ ฉันจะไม่ให้อภัยเธอและไม่ให้อภัยตัวเองด้วย”

มดแดงทำเหมือนไม่รู้เรื่อง

แต่ฉันก็รู้สึกว่เธอปิดบังอะไรอยู่.....